

JULIAN

Cora si neskôr nie je istá, čo ju prinútilo povedať to; vie len, že to povedala a že to bolo správne. Teraz, keď dieťa leží v kočíku – Julian, *nebeský otec*, éterický, nadpozemský, Cora má pocit, akoby sa po rokoch opäť dotýkala zeme. Akoby s nohami pevne zasadenými v zemi držala v dlani dvoch šarkanov života svojich detí.

Pri chôdzi cíti v kroku novú istotu, uvedomuje si, ako sa jej napínajú a uvoľňujú svaly. Akoby sa v nej niečo prebudilo. Bezmyšlienkovite sa otočí a až vtedy si všimne, že Maia sa zastavila. *Ale otec povedal...* Noha sa jej vznáša nad zemou, akoby ju matka požiadala, nech vstúpi do iného sveta.

„Budeme v poriadku,“ povie Cora. „Budeme sa držať hlavnej cesty. Vedľa nej nie sú skoro žiadne veľké stromy a budeme sa okolo seba pozeráť.“ Na Maínej tvári zaregistruje

prekvapenie, ale noha jej klesne a potom sa vydá na mľkvy prieskum novej krajiny.

Cora nikdy nechcela, aby Maia nemala dosť slobody, a predsa si spomenie, ako pred rokmi, keď sa sama venovala baletu, bolo jej telo živé, ostrážité, naladené na hudbu. Intuitívne vnímalo každý záchvev emócie – nervozitu, zaváhanie – len vďaka kvalite partnerovho stisku. Teraz zažíva rovnakú zvýšenú citlivosť, uvedomuje si kinetickú energiu vecí okolo seba. Všíma si nárazy a otáčanie kolies kočíka, keď prechádzajú po ulici zničenej vetrom. Vôňa vlhkého vzduchu preniká cez pieskovcové balvany. Jej zreničky reagujú, keď októbrové svetlo rozjasní bielu farbu kriketového pavilónu. Jej uši vnímajú tlmený zvuk Maiiných krokov a praskanie vetvičiek, ako kráča po ceste. *Musíš cítiť podlahu*, hovoril jej každý učiteľ od jej piatich rokov, samohlásky splývali s klavírnou hudbou, ktorá sa odrážala od stien kostolnej sály, kultúrneho domu, ateliéru. A teraz, po toľkých rokoch, opäť cíti podlahu. Cíti ju celú. Spoznáva jej zovretie, jej oporu a vie, že podlaha – táto zem – ju drží. Že sa nepostrehnuteľne dvíha, aby jej vyšla v ústrety, a že ju zachytí, ak spadne, pretože urobila správnu vec.

Cora je zvyknutá na náhle výbuchy, ktoré prichádzajú pri zabudnutom rozsvietenom svetle, alebo keď si uvedomí, že sa príliš priateľsky rozprávala s predavačom. Žije v snahe nezapaľiť v Gordonovi zápalku hnevu, no napriek tomu okolo seba rozlieva benzín, kvapká ho na topánky, ktoré zabudla vyleštiť, šmýka sa po košeli, ktorú nevyprala včas. Preháňa sa od veci k veci, ošetruje všetko, čo by mohlo iskriť, ale vždy niečo zostane, len tak mimo dohľadu, na čo nepomyslela. Dnes je to však iné. Môže si vybrať, ako to odhalí, aké budú podmienky, spôsob, akým to bude prezentovať. Cíti sa

odvážne. Áno, Gordon môže a bude zúriť, ale následky ten-
toraz nebudú zbytočné. Bude mať to, čo chce: jej syn bude
vyrastať s vlastným menom.

Keď Maia spomalí a zladí s ňou krok, mrmle si popod
nos a ten nízky šialený zvuk je plný nepravidelných zmien.
Cora odtiahne ruku z kočíka a stisne Maiinu dlaň v ruka-
viciach. „Nemusíš sa báť. Možno sa bude chvíľu hnevať, ale
to ho prejde.“

„No vravela si, že to bude preto, čo som povedala, než
sme vošli na matriku. Všetko bude moja vina.“

„Nie, povedala som, že si ma inšpirovala. V tom je roz-
diel. Van Gogh ma možno inšpiroval, aby som namaľovala
obraz, ale to neznamená, že je to jeho vina, ak moje slneč-
nice vyzerajú ako žlté lízanky, však? Pripomenula si mi, aké
je dôležité, aby mal každý svoje meno, ale bolo to moje roz-
hodnutie, že ho nazvem inak.“

„Slnečnice by nikdy nevyzerali ako lízanky.“

„No, to nevieš, nevidela si moje. Počúvaj, meno Julian
som vybrala dávno pred dnešným dňom, takže ten nápad mi
už musel skrsnúť v hlave. A pozri sa naňho,“ kývne hlavou
smerom ku kočíku, „nepripadá ti ako Julian? Nijako inak
by sa ani nemohol volať. Vieš si ho predstaviť ako Gordona?
Naozaj?“ Maia sa zasmeje tichým, nervóznym smiechom.
Pozrie sa na ňu po očku, akoby sa chcela uistiť, že to naozaj
hovorí jej mama. „Ty ani nemusíš byť pri tom, keď mu to
poviem, ale porozmýšľajme, ako urobiť dnešný večer výni-
močným.“

„Čo uvaríš? Možno lazane?“ spýta sa Maia a Cora opäť
vie, že urobila správne, pretože žiadne dieťa by nemalo byť
zvyknuté tak sa prispôsobovať rodičom, aby samo navrhovalo
jedlo, ktoré má najmenej rado.

Keď bola Maia mladšia, Cora raz pri obede, keď tam boli len ony dve, odkrojila kúsok penne. „Pozri, je ako pirátsky zvitok,“ povedala, „úplne ploché, keď sa otvorí. To je to isté ako lazane.“

Maia však našpúlila pery. „Ploché cestoviny chutia inak. Treba ich viac žuť a sú masťné.“

Cora vzala z Maiinho taniera kúsok penne. „Možno máš pravdu,“ povedala a zahryzla doň, „asi nie sú celkom rovnaké.“

No napriek tomu, keď neskôr pripravila lazane, položila tanier na stôl a Gordon ich vyhlásil za svoje obľúbené jedlo, Cora a Maia na chvíľu zachytili pohľad tej druhej. Maia odvrátila zrak a povedala: „Áno, výborná omáčka,“ a jej dobrota zabolela Coru pri srdci.

Maia sa vždy zdala naladená na spodné prúdy v miestnosti. Cora to videla v strnulej póze jej drobného trička, akoby jej niekto pod ramenné švy trička umiestnil úzke tyče. Videla to v tom, ako sa jej oči pohybovali sem a tam, sledovali ich vzájomné pohľady, pričom si dávala pozor, aby sa vyhla všetkému, čo by mohlo naznačovať spojenectvo. Videla to v spôsobe, akým sa Maia ponáhľala po kuchynskú utierku, aby utrela škvrnu, za ktorú mohla Cora. V spôsobe, akým sledovala televíziu s tanierom pod bradou, aby zachytila prípadné omrvinky.

Jedného dňa Cora priniesla Maii niečo do školy, niečo zabudnuté, obed alebo vrečko s úborom na telesnú, a recepčná jej povedala: „Ak vám to neprekáža, bolo by najlepšie, keby ste jej to odniesli, aby to mala včas.“ Cora prechádzala prázdnyimi chodbami, lebo deti boli v triedach, a keď sa dostala k tej správnej, pozrela sa dovnútra cez sklenenú výplň. Chystala sa otvoriť dvere, ale potom sa zastavila, pretože tam zbadala dievča. Obrátilo sa, aby niečo povedalo kamarátke